

blive mere betænkelig, end han her vil give det Udseende af.

Naar det ærede Medlem endvidere talte om Børn i Forbindelse med den direkte Aktion, maa jeg sige, at det maa være nogle uheldige Børn, det ærede Medlem har stiftet Bekendtskab med. Man kan virkelig godt have Respekt for, hvad der er mit og dit uden at behøve at forgribe sig paa det, som hører ind under Betegnelsen dit. Men hvis man først begynder at rokke ved disse Begreber, saa kommer Tilbøjeligheden til den direkte Aktion, saa brydes alt ned og smuldrer bort under os, og saa er der ikke Spørgsmaal om, hvorvidt man er Herremand, Gaardmand eller Husmand, thi saa er det ligegyldigt. Naar alt kommer til alt, er det ikke mindst Husmændene, som er interesserede i og føler Interesse for at bevare Ejendomsretten, som først og fremmest i Landbruget danner Grundlaget for, at hele Virksomheden kan opretholdes og fortsættes.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen) udtalte, at jeg havde misforstaaet hans Udtalelse om, at Husmændene ogsaa kunde være slemme og have Lyst til at spekulere. Det ærede Medlems Udtalelser skulde forstås derhen, at han mente, de vilde spekulere i Konjunkturerne. Jeg tror ikke, man kan tage det, det ærede Medlem betegnede som Spekulation, ud af Livet, der er Spekulation i det alt sammen, der vil ogsaa blive Spekulation, hvis det ærede Medlem opnaar, at det ved Rigsdagsbeslutning skal afgøres, hvor høj Rente der skal svares af den Jord, de vedkommende sidder med. Naar endelig galt skal være, foretrækker jeg, at baade Husmænd og Gaardmænd og alle erhvervsdrivende spekulerer i det virkelige Liv, saaledes som det nu tilbyder sig, fremfor at de spekulerer i politiske Beslutninger, der fremgaar af Rigsdagen, en Rigsdag, som er valgt af Befolkningen; thi af alle Spekulationer forekommer Spekulation i Politik mig at være den mindst tiltalende.

Jensen (Aale): Jeg vil kun gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil da begynde med at svare paa den Udtalelse, han fremsatte om, at der ham bekendt hverken fra konservativ eller fra Venstres Side var protesteret imod, at der var Trang til slige Love som den foreliggende, men at der derimod maaske nok var sagt, at der ikke var den Trang til Stede, som vi Socialdemokrater vilde gøre gældende. Det fremgik af den højtærede Ministers Udtalelser, at han ansaa vor Fremstilling af Sagen for overdreven.

Det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke der har noget at støtte sig til, han kan ikke vide, om vi har overdrevet, før man kommer til at staa overfor det Forhold, at ingen Laantagere melder sig. Jeg har taget Del i det praktiske Arbejde med Hensyn til Udnyttelsen af disse Love, baade den her omhandlede og den Lov, som Udstykningsforeningerne arbejder under, og det er aldrig hændt i den Tid, da jeg har beskæftiget mig med Sagen, at Trang til Jord ikke har været til Stede, den har været til Stede endogsaa i meget stor Udstrækning. Derfor tror jeg, at den højtærede Minister indtil videre maa lade de Udtalelser fra vor Side staa ved Magt: at der er en meget stor Trang og Lyst til at komme i Besiddelse af Jord, vel at mærke, naar man kan faa saa megen Jord, at man kan stifte sit eget Hjem og faa det paa saa rimelige Vilkaar, at man har nogenlunde Haab om at kunne beholde det.

Den højtærede Minister var efter min Mening noget højt oppe, da han omtalte Æren for den Jordlovgivning, vi har haft før Krigen. Han ønskede ikke, at et enkelt Parti skulde have Æren for denne Lovgivning. Det er naturligvis rigtigt, at Æren for, at denne Lovgivning er kommet frem, ikke kan tilkomme et enkelt Parti; derimod har Partiet Venstre jo Æren for, at Lovene er blevet, som de er, idet dette Parti har haft det store Ord at sige i denne Sag.

Den højtærede Minister sagde derefter, at det var ikke rigtigt, naar jeg for min Del hævdede, at det var ikke tilsigtet, at der skulde opstaa selvstændige Landbrug ifølge Husmandsloven, og at det viste sig, at Husmændene i Almindelighed ikke gav Indtryk af at være en forkuet Stand. Nej, vi har set, at de Landarbejdere, som har faaet Jord, har udvist en saadan Dygtighed, Energi og Sparsommelighed, at der efterhaanden er blevet nogenlunde selvstændige Brug, ogsaa fordi de — det gælder navnlig de første — har erhvervet deres Brug til en billig Pris baade for Jordens, Bygningernes og Besætningernes Vedkommende, og fordi man efterhaanden har faaet Loven revideret, saa at de kunde faa Tillægslaan. Men den højtærede Minister maa vide, at da vi fik Loven af 1899, kunde Udgifterne til Erhvervelsen af et saadant Brug: Jord, Bygninger og Besætning, ikke overstige 4 000 Kr. Nu havde vi ganske vist den Gang meget mindre Priser end for Tiden, men desuagtet kunde man ikke opnaa at faa et selvstændigt Landbrug for denne beskedne Sum. Jeg tør naturligvis ikke sige — sagde heller ikke —, at det var tilsigtet, at der skulde komme